

Sygn. akt II KZ 13/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **S.L.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 maja 2017 r.,

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu

Rejonowego w W. z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt VIII K (...),

o odmowie przyjęcia kasacji obrońcy od wyroku tego Sądu z dnia 16 marca 2001 r.,

sygn. akt IV Ka (...),

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w W. celem podjęcia stosownych decyzji.

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 6 marca 2017 r. S.L., skazany m. in. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 marca 2001 r., sygn. akt VIII K (...), na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat, wniósł o unieważnienie tego wyroku z uwagi na to, że w sprawie orzekał asesor „co jest niezgodne z Konstytucją”.

Przewodnicząca Wydziału VIII Karnego tego Sądu uznawszy, że pismo skazanego stanowi kasację od wymienionego wyroku, na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. zarządziła „odmówić przyjęcia przedmiotowej kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy”.

W zażaleniu na to zarządzenie skazany podniósł, że w rezultacie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (wyroku z dnia 24 października 2007 r., SK 7/06, OTK–A 2007, z. 9, poz. 108 – *przyp.* SN) „wyrok powinien utracić moc”, gdyż wydał go asesor, a nie sędzia oraz, że nie prosił o kasację, tylko o „unieważnienie wyroku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zaskarżone zarządzenie nie mogło się ostać, ponieważ zapadło w następstwie błędnego odczytania pisma skazanego z dnia 6 marca 2017 r. Nie jest ono kasacją, co jasno wynika z zawartego w nim żądania i jego powodu. Skazany potwierdził to w treści zażalenia, ponawiając w nim wniosek o „unieważnienie” wyroku. Prawidłowe odczytanie wspomnianego wyżej pisma skazanego przy pomocy reguły interpretacyjnej zawartej w art. 118 § 1 k.p.k. winno doprowadzić Sąd Rejonowy do wniosku, że skazany w rzeczywistości zabiega o wznowienie postępowania z uwagi na tzw. bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 1 *in princ* k.p.k. („w wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona ... do orzekania”). Wobec tego, że wznowienie postępowania w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), pismo skazanego należało potraktować jako sygnalizację w trybie art. 9 § 2 k.p.k.

Z przytoczonych względów uchylono zaskarżone zarządzenie jako chybione. Obecnie sąd *meriti* rozważy wydanie stosownej decyzji procesowej na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. mając na uwadze dyspozycję art. 544 § 1 *in princ.* k.p.k.

as